

Arrest

nr. 159.950 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 05.04.2015 in België te zijn aangekomen. Twee dagen later, op 07.04.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Behsud op 01.01.1996. Op 15.06.2015 meldde meester Pierre Robert zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene

Uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat betrokkene in eerste instantie op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Griekenland en vervolgens Hongarije en dat betrokkene vervolgens asiel heeft aangevraagd in Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 27.04.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.04.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken eerst in Griekenland werden genomen in het kader van een illegale binnenkomst en verder in Hongarije twee keer werden genomen één keer in het kader van een illegale binnenkomst en een tweede keer in het kader van een asielaanvraag en gevraagd of hij daar een verklaring voor heeft. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Griekenland en in een ander land waarvan hij de naam niet kent en dat hij nergens asiel gevraagd heeft. Betrokkene werd gevraagd of hij zeker is dat hij geen asiel heeft aangevraagd en stelde dat hij dat niet weet en dat hij analfabeet is en niet weet waarvoor ze zijn vingerafdrukken genomen hebben. Gevraagd of hij een interview gegeven heeft, stelde betrokkene dat dit niet het geval is. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij toen hij zeven jaar oud was vanuit Afghanistan naar Iran reisde per auto en te voet. Betrokkene verklaarde dat hij van zijn zeven tot zijn negentien jaar in Iran verbleef en illegaal met zijn vader in Teheran verbleef. Betrokkene stelde dat hij uiteindelijk Iran verlaten zou hebben omdat hij er geslagen werd en geen papieren had. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens te voet en per auto naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende vijftien dagen illegaal verbleven zou hebben op een onbekende plaats. Vervolgens zou betrokkene vanuit Turkije illegaal per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij gedurende tien dagen illegaal op een onbekende plaats verbleven zou hebben en waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Vanuit Griekenland zou betrokkene vervolgens illegaal naar Hongarije gereisd zijn waar hij na vier dagen zou zijn aangekomen. Betrokkene stelt niet te weten wanneer hij in Hongarije is toegekomen en wanneer hij uit Hongarije vertrokken is. Via onbekende plaatsen zou betrokkene vervolgens vanuit Hongarije naar België gereisd zijn waar hij op 05.04.2015 zou zijn aangekomen en waar hij twee dagen later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij nergens asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22) en de verklaring van betrokkene na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 dat zijn vingerafdrukken in Griekenland werden genomen en nog in een ander onbekend land maar dat hij niet weet waarvoor zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij nergens asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24) dient te worden opgemerkt dat uit de coderingen in het Eurodacverslag van 07.04.2015 .04.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie in Griekenland werden genomen ten gevolge een illegale binnenkomst en vervolgens in Hongarije initieel werden genomen ten gevolge een illegale binnenkomst gevolgd door een asielaanvraag. De codering HU1330010814802 in het Eurodacverslag van 07.04.2015 wijst er op dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem door Hongarije. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden tengevolge een asielverzoek, werd voor betrokkene op 14.04.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013

tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 27.04.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 17.02.2015 effectief een asielverzoek heeft ingediend bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten maar dat zijn asielprocedure ten gevolge zijn verdwijning werd afgesloten. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije geregistreerd staat met de naam H. H. (...) met geboortedatum 01.01.1997.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen stelde betrokkene dat hij daar niet graag is en dat mensen daar niet getolereerd en geaccepteerd worden (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dient te worden opgemerkt dat de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat mensen in Hongarije niet gerespecteerd en geaccepteerd worden, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring van betrokkene vaag is. Betrokkene brengt geen concrete elementen of bewijzen aan waarop hij zich baseert om deze stelling te plegen. Deze door betrokkene aangehaalde reden kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Met betrekking tot de tussenkomst van meester Pierre Robert van 15.06.2015 waarin deze stelt dat zijn cliënt hem gevraagd heeft om hem niet terug te sturen naar Hongarije omwille van zijn persoonlijke ervaringen in Hongarije, omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid waarbij Meester Pierre Robert een medisch attest voegt van de centrum-arts waar betrokkene verblijft en dat op vraag van betrokkene zelf werd afgeleverd, omwille van één passage in het AIDA-verslag van januari 2015 met betrekking tot Hongarije en omwille van een referendum dat in Hongarije georganiseerd zou worden en waarbij meester Robert een uittreksel voegt van een artikel dat verscheen op de website [www.franceculture.fr](http://www.franceculture.fr/emission-revue-de-presse-internationale-la-hongrie-une-quasi-dictature-au-coeur-de-l-europe-2015-05-) (<http://www.franceculture.fr/emission-revue-de-presse-internationale-la-hongrie-une-quasi-dictature-au-coeur-de-l-europe-2015-05->). Met betrekking tot deze aangebrachte elementen door Meester Pierre Robert, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het op zijn minst merkwaardig is dat betrokkene tijdens zijn gehoor toen hij specifiek gevraagd werd of er redenen waren met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten stelde dat hij niet graag in Hongarije was en dat mensen er niet gerespecteerd en geaccepteerd worden (DVZ, vraag 36) en verder geen concrete elementen of bezwaren aanhaalt om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling terwijl betrokkene zoals blijkt uit de tussenkomst van Meester Pierre Robert expliciet vraagt om hem niet terug te sturen naar Hongarije omwille van zijn persoonlijke ervaringen in Hongarije waarbij hi gedurende één week in een

centrum geplaatst zou zijn met bijna 3.000 asielzoekers en dat er te weinig eten was en dat ze maar twee maaltijden per dag kregen en dat er door overbevolking geen toegang zou zijn geweest tot de douches en dat er vijftien personen logeerden per kamer hetgeen voor betrokkene ondraaglijk geweest zou zijn en dat de kandidaat-asielzoekers ook geen geld kregen van de Hongaarse overheid. Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat betrokkene tijdens zijn gehoor waarbij hem specifiek gevraagd werd naar redenen die een verzet tegen een overdracht naar Hongarije zouden kunnen rechtvaardigen omwille van de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, hier met geen woord over rept niettegenstaande dat hem deze vraag expliciet gesteld werd. Dat betrokkene deze feiten pas aanhaalt in de tussenkomst van meester Pierre Robert, doet ernstige vraagtekens rijzen over het geloofwaardig karakter van deze verklaringen. Met betrekking tot de aangehaalde "bijzondere kwetsbaarheid" in de tussenkomst van meester Pierre Robert, waarbij deze stelt dat zijn cliënt zijn moeder verloor toen hij amper zeven jaar oud was, hij nooit naar school gegaan is en altijd heeft moeten werken en hij er soms "verloren" en in ieder geval kwetsbaar uit ziet en amper 19 jaar oud is en dat de dokter die hem onderzocht vaststelde dat betrokkene een litteken op het rechterbeen en ter hoogte van de rechter knieschijf heeft en kaalheid (lésions objectives) en dat betrokkene stelde pijn te hebben aan zijn rechterbeen en last te hebben van hoofdpijn (lésions subjectives) alsook dat betrokkene verklaarde dat deze verwondingen het gevolg zouden zijn van slagen die hij gekregen heeft en het gebruik van chemische stoffen op zijn hoofd. Alsook dat betrokkene symptomen vertoont van mentale problemen en dat het attest werd opgesteld op vraag van betrokkene. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat meester Pierre Robert of zijn cliënt niet aantoonbaar dat zijn cliënt bijzonder kwetsbaar zou zijn omdat zijn moeder overleden zou zijn toen betrokkene pas 7 jaar oud was, hij nooit naar school geweest is en altijd heeft moeten werken. Dat betrokkene hierdoor een kwetsbaar persoon zou zijn, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Met betrekking tot het medische attest dat betrokkene via zijn advocaat aan de DVZ overmaakte dient te worden dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.04.2015 verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Uit het overgemaakte attest, blijkt bovendien dat dit attest werd afgeleverd op vraag van betrokkene. Bovendien blijkt uit dit attest op geen enkele wijze dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de vaststellingen dat betrokkene twee littekens heeft, zijnde op zijn rechterbeen en ter hoogte van zijn rechterknie, kaalheid heeft en pijn zou hebben aan zijn rechterbeen en hoofdpijn heeft en er indicaties van mentale problemen zijn, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van betrokkene of de door betrokkene of zijn advocaat aangebrachte stukken en elementen dat betrokkene als asielzoeker bijzonder noden zou hebben. Meester Pierre Robert stelt in zijn tussenkomst dat uit het AIDA-verslag over Hongarije van januari 2015 blijkt dat er geen evaluatie is van de bijzonder noden van kwetsbare asielzoekers en dat zijn cliënt omwille van zijn jonge leeftijd en traumatiserende ervaringen een specifieke behandeling nodig heeft. Echter nergens uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene een specifieke behandeling of specifieke noden heeft. Er wordt door betrokkene of meester Pierre Robert ook op geen enkele wijze aangetoond dat betrokkene een kwetsbaar persoon zou zijn. Betrokkene is geen minderjarige, is niet zwanger, heeft geen pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd. Dat betrokkene zwaar psychologische problemen wordt evenmin aangetoond. De vaststellingen in het overgemaakte medische attest zijn niet van die aard om hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen. Met betrekking tot het vierde argument aanhaalt in zijn tussenkomst aangaande het referendum dat in Hongarije georganiseerd zou worden, dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat er een initiatief voor een referendum wordt genomen dat het ook effectief gehouden wordt, laat staan dat de resultaten al bekend zijn. Meester Pierre Robert beroept zich op iets van eventueel in de toekomst zou kunnen plaatsvinden of zou kunnen gebeuren en baseert zich dus op een hypothetische mogelijkheid. Bovendien haalt meester Pierre Robert slechts één passage aan van het op de website van www.fanceculture.fr gepubliceerde stuk. Bovendien betreft het hier een mediapublicatie waarvan de objectiviteit en accuraatheid niet wordt aangetoond en het betreft de mening van één journalist. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale

organisaties hebben bovendien geen commerciële of financiële belangen te verdedigen en dit in tegenstelling tot analoge en digitale media. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Wat dat betreft dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden

toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.04.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij hoorde dat België een goed land is en dat er tolerantie en respect is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij van horen zeggen over België om asiel aan te vragen. Aan dergelijke informatie die men heeft van "horen zeggen" en via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft van "horen zeggen", kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor

de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. (...)”

1.3. Bij arrest nr. 148 989 van 1 juli 2015 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

“(…) Enig middel: schending van artikel 3.2 van de verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 3.2 van de verordening Dublin 3 luidt, als gevolg van de arresten M.S.S. t. Griekenland en België (EHRM) en N.S. t. Groot-Brittannië (HvJ) als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van ' de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat".

Verzoeker meent dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Op 27.4.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 17.02.2015 effectief een asielverzoek heeft ingediend bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten maar dat zijn asielprocedure ten gevolge zijn verdwijning werd afgesloten. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije geregistreerd staat met de naam H. H. (..) met geboortedatum 01.01.1997".

Het verslag van AIDA van februari 2015 luidt als volgt:

"Hungary does not properly apply the last paragraph of the Article 18(2) of the Dublin III Regulation.³¹ If a person left Hungary after their asylum application was rejected and the person did not appeal, the third paragraph of Article 18(2) of Dublin regulation is applied but only if the person returns still in time for making an appeal. The OIN therefore considers a decision final if the deadline for appeal has passed and would not give the applicant the possibility to initiate the appeal despite the expiration of the deadline (contrary to the third paragraph of Article 18(2) of Dublin III Regulation). This is particularly problematic in case the rejection was issued in absentia and ■ therefore the person did not even know about it and could not appeal. Such returnees will have to submit a subsequent application and they would not be entitled to reception conditions. Moreover, according to the Section 54(3) of the Asylum Act, in case their subsequent application is discontinued or rejected, the appeal against the discontinuation or rejection does not have a suspensive effect on their removal from the country ».

Vrije vertaling: "Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening

toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid van de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen en navolgende aanvraag moeten indienen en ze zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen worden, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land".

In het arrest 148.270 van 23.6.2015 trok uw Raad daar de volgende conclusie uit:

"[Daar]uit blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na intrékken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden; gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering op een definitieve niet-verderzetting van de procédure heeft geen schorsend ■ effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt prima facie dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat een navolgende aanvraag kan na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een "gesloten zaak" dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procédure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

(...) Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procédure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een "gesloten zaak" en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder "niet-verderzetting", en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asiélprocedure van de verzoékende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij en prima facie niet zonder meer kon van uitgaan dat de aanvraag van de verzoékende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is.

(...)

Uit het AIDA-rapport blijkt prima facie dat de gevolgen van het beschouwen van een asielaanvraag van een Dublinterugkeerder als een navolgende asielaanvraag, er onder meer in bestaan dat als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen, dat dit vooral problematisch is in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen, zodat dergelijke terugkeerders een navolgende aanvraag moeten indienen en geen echt hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedures tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het land van verwijdering.

Er kan dus prima facie zonder niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

De Raad stelt vast dat prima facie niet blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenbevinding

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen bepalingen en beginselen.

Het risico op schending van het non-refoulement beginsel is des te erger dat verzoeker een asielzoeker van Afghaanse nationaliteit is, terwijl Afghanistan een land in oorlog is. In vergelijkbare toestand oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Sharifi t. Griekenland en Italië van 21.10.2014 dat:

"The Court reiterated that it was for the State carrying out the return to ensure, even in the context of the Dublin system, that the destination country offered sufficient guarantees in the application of its asylum policy to prevent the person concerned being removed to his country of origin without an assessment of the risks faced. Thus, the Court had found in this case a violation by Greece of Article 13, taken together with Article 3, on account of the lack of access to the asylum procedure and the risk that the applicants

would be deported to Afghanistan, where they were likely to be subjected to inhuman and degrading treatment. As to Italy's responsibility resulting from the applicants' removal to Greece, the Court found no reason to depart from its findings in the judgment in the case of *M.S.S. v. Belgium and Greece*, and held that it had been for the authorities, Italian in this case, to examine the applicants' individual situations and to verify, before returning them, how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Consequently, there had been a violation of Article 3 in this regard in respect of Reza Karimi, Yasir Zaidi, Mozamil Azimi and Najeeb Heideri (also known as Nagib Haidari). In the light of this conclusion and having regard to the circumstances of the case, the Court considered that it was not necessary to examine the applicants' complaints under Article 2".

Het Hof oordeelde ook dat een asielzoeker afkomstig uit een land in oorlog per definitie verdedigbare grieven ten opzichte van artikel 3 van het EVRM had.

Tweede onderdeel

Het opvangprobleem betreft thans in Hongarije niet enkel de Dublinterugkeerders maar alle asielzoekers, zoals blijkt uit de mededeling van de Hongaarse regering op 22.6.2015. Er zijn geen plaatsen meer in opvangcentra, wat kennelijk als een systeemfout in de zin van artikel 3.2 van de verordening beschouwd moet worden.

De uitgesproken wil van de regering om de volledige verordening niet meer toe te passen vormt ook zulke systeemfout.

Hetzelfde kan gezegd worden van het algemeen klimaat dat door de Hongaarse regering gecreëerd wordt, waar de regering de haat tegenover asielzoekers binnen de bevolking aanstookt, hen met terroristen gelijkstelt en hen beschuldigt het werk van de Hongaren te nemen.

Op dit specifieke punt verwerpt tegenpartij het argument ingehouden in de brief van 15.6.2015 van verzoeker omdat de informatie gegeven door Franc cultuur eenzijdig en niet objectief zou zijn. Ten overvloede legt verzoeker een ander persartikel neer (stuk 5) waaruit blijkt dat de aanzet tot haat tegenover de asielzoekers vanwege de Hongaarse regering niet de fantasie van een bepaalde journalist is, maar de algemeen erkende werkelijkheid is. De motivatie van de bestreden beslissing op dit punt schendt artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

Het feit dat verzoeker kwetsbaar is verergert nog de te verwachten gevolgen van de systeemfouten van de Hongaarse opvang- en asielpprocedure.

De bestreden beslissing weigert verzoeker als een kwetsbare asielzoeker te beschouwen omdat "Betrokkene is geen minderjarig, is niet zwanger, heeft geen pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd".

Volgens Hongarije werd verzoeker op 1.1.1997 geboren. Volgens tegenpartij is hij thans 19 en half jaar oud. Dit betekent dat hij tot voor kort (anderhalf jaar geleden) automatisch als kwetsbaar beschouwd moest worden.

Het is onredelijk te stellen, zoals de bestreden beslissing dat doet, dat men automatisch van het statuut van kwetsbare asielzoeker tot het statuut van niet-kwetsbare asielzoeker overgaat, zonder dat de specifieke noden van de asielzoeker onderzocht worden.

Verzoeker legt uit zeer fragiel te zijn, en brengt daar een begin van bewijs van aan de hand van een medisch attest en een beschrijving van zijn moeilijke achtergrond en verleden. Dit is van groot belang gezien het objectieve context in Hongarije, supra beschreven.

In die omstandigheden had tegenpartij de verplichting dit te onderzoeken. In plaats daarvan beperkt tegenpartij zich tot het stellen dat verzoeker niet tot één van haar standaard categorieën behoort, en dat hij bijgevolg geen kwetsbare asielzoeker zou zijn.

Zodoende heeft tegenpartij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.(...)"

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een paragraaf uit het AIDA-rapport die betrekking heeft op een meervoudige asielaanvraag in Hongarije, hij voorbijgaat aan het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat het terugnameverzoek door de Hongaarse autoriteiten werd ingewilligd op basis van artikel 18, 1, b van de Dublin III-Verordening:

"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Artikel 18, 2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij het risico loopt op een schending van het non-refoulementbeginsel omdat zijn asielaanvraag zou worden beschouwd als een navolgende asielaanvraag, waartegen geen schorsend beroep kan worden ingesteld. Het arrest van de Raad met nummer 148.270 van 23 juni 2015 kan niet zomaar naar analogie worden toegepast op huidige zaak. Uit het terugnameakkoord in huidige zaak van 14 april 2015 blijkt immers duidelijk dat door de Hongaarse autoriteiten wordt aangegeven dat verzoeker kort na zijn asielaanvraag verdween. Zoals blijkt uit het terugnameakkoord werd de procedure stopgezet, omdat verzoeker verdween. Dit betekent geenszins dat de asielaanvraag behandeld en afgesloten werd.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de asielpprocedure werd afgesloten, omdat verzoeker verdwenen is, maar niet dat het werd afgesloten in de zin dat zijn asielaanvraag 'behandeld' zou zijn. Verzoeker geeft derhalve een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Dienaangaande kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 147.540 van 10 juni 2015 waarin het volgende wordt gesteld:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. De verzoekende partij maakt niet duidelijk welke andere garanties, dat haar aanvraag nog in behandeling is, zouden vereist zijn. Het feit dat de Hongaarse autoriteiten beslissingen kunnen nemen over reeds ingediende asielaanvragen en dit zonder aanwezigheid van asielzoekers, is aldus niet terzake dienend nu uit de expliciete instemming in de terugname van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 18.1.b van de verordening 604/2013 blijkt dat haar asielaanvraag nog in behandeling is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de situatie van personen die een meervoudige asielaanvraag moeten indienen, nu haar zaak nog in behandeling is en zij aldus nog geen finale beslissing kreeg.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in casu een effectieve toegang tot de asielpprocedure niet is gegarandeerd.

(...)

Andermaal blijkt niet dat de verzoekende partij dienstig kan verwijzen naar passages uit rapporten die handelen over meervoudige asielaanvragers in Hongarije.

De Raad verwijst verder naar volgende passage in het arrest Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 van het EHRM:

(...)

Het EHRM aanvaardde aldus geen risico op non-refoulement.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er niet voldoende garanties zouden zijn dat zij in Hongarije een bescherming tegen refoulement geniet. Zij houdt ook ten onrechte voor als zou dit door verwerende partij niet zijn onderzocht."

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk als zou er bij een overdracht naar Hongarije een risico bestaan op een schending van het non-refoulementbeginsel.

Daar waar verzoeker nog stelt dat er in Hongarije opvangproblemen zijn en geen plaatsen meer zijn in de opvangcentra beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verwerende partij bij haar onderzoek rekening gehouden met volgende internationale rapporten:

- Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi, "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date tot 17 februari 2015;
- Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, Oktober 2012;
- UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012.
- UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "MoI Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers
- "MoI Hungary The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012
- UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013
- UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015
- Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014;
- Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013
- Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014

- Country Reports on Human Rights Practices for 2012 –Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013

Verwerende partij oordeelde dat uit een analyse van die gezaghebbende rapporten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Hongarije worden overgedragen aldaar zonder meer en automatisch deel zouden uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Zij heeft op basis van een analyse van deze verschillende rapporten tevens vastgesteld dat niet kan worden gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend zouden behandeld worden in de zin van artikel 3 EVRM.

Wat de algemene situatie betreft, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een ongestaafd en algemeen betoog (p. 8-9) en verwijst naar een mededeling van de Hongaarse autoriteiten op 22 juni 2015, die hij vooreerst niet toevoegt aan zijn verzoekschrift. Hij laat eveneens na de inhoud van die mededeling over te nemen in het verzoekschrift, zodat verwerende partij zich dienaangaande niet op ernstige wijze kan verdedigen. Hij voegt dienaangaande een artikel toe van de Franse krant 'Libération'. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit louter persartikels betreffen en geen internationale gezaghebbende rapporten, doch ook dat dit louter verklaringen betreffen. Uit dergelijke verklaringen kan evenwel niet worden afgeleid dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er systematisch onmenselijk of vernederend zouden behandeld worden in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker toont met die verwijzing evenmin aan als zouden er geen plaatsten meer zijn in de opvangcentra.

Dienaangaande kan eveneens verwezen worden naar het arrest met nummer 147.540 van 10 juni 2015 waarin het volgende wordt gesteld:

“Met het louter citeren van verschillende paragrafen door verzoekende partij uit het AIDA-rapport, een rapport dat de verwerende partij eveneens in haar beoordeling van de behandeling van asielaanvragen en aspecten van de asielprocedure betreft, toont de verzoekende partij prima facie dan ook niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

(...)

“De Raad stelt vast dat prima facie de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde rapporten niet van die aard zijn dat deze de voormelde motivering van de verwerende partij vermogen te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aantonen. Het door de verwerende partij in dit verband gehanteerde AIDA-rapport kan ook worden geacht het best de actuele situatie in dit verband weer te geven. Immers blijkt niet dat de verzoekende partij dienstig kan verwijzen naar citaten inzake opvang die duidelijk betrekking hebben op asielzoekers met een meervoudige asielaanvraag. Zoals reeds meermaals werd opgemerkt, blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is en er aldus nog geen finale beslissing is, waardoor niet blijkt dat haar asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat de omstandigheden van opvang dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.”

Waar verzoeker nog verwijst naar een artikel waaruit zou moeten blijken dat de aanzet tot haat tegenover asielzoekers vanwege Hongaarse autoriteiten geen fantasie is (stuk 5), situatie waar verzoeker hoegenaamd nooit mee geconfronteerd is geweest zoals blijkt uit zijn eigen verklaringen, toont hij geenszins aan als zou op basis van dit persartikel dienen te worden besloten dat er bij een overdracht naar Hongarije in het kader van de Dublin-verordening sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

De Raad oordeelde dienaangaande in het arrest nummer 147.540 van 10 juni 2015 het volgende:

“Waar de verzoekende partij nog algemeen gewag maakt van een xenofob klimaat zonder dit enigszins op haar persoonlijke situatie te betrekken, kan dit evenmin in haar geval aanleiding gegeven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij verwijst naar een geuite bezorgdheid van het UNHCR naar aanleiding van een problematisch vraagstelling in het kader van een consultatie van de bevolking, doch aldus blijkt nog geen reëel risico voor asielzoekers om in Hongarije het slachtoffer te worden van een miskennis van artikel 3 EVRM of om te worden verwijderd van een grondgebied zonder een inhoudelijke en kwaliteitsvolle behandeling van hun asielaanvraag. De

verzoekende partij heeft evenmin gewezen op concrete problemen van racisme of integratie toen zij in Hongarije verbleef.”

Meester Pierre Robert verwees reeds in zijn tussenkomst naar een vraagstelling dat zou zijn georganiseerd in Hongarije met vragen die doen blijken dat vreemdelingen er worden gelijkgesteld met terroristen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat meester Pierre Robert slechts één passage aanhaalt van een stuk dat op de website van www.fanceculture.fr gepubliceerd werd. Er wordt aangegeven dat het hier een mediapublicatie betreft waarvan de objectiviteit en accuraatheid niet wordt aangetoond en het de mening van één journalist betreft. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties hebben bovendien geen commerciële of financiële belangen te verdedigen en dit in tegenstelling tot analoge en digitale media. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Thans kan eveneens worden opgemerkt dat het verwijzen naar een ander artikel uit de krant ‘The Gardian’, niet van die aard is afbreuk te doen aan de informatie komende van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties die bovendien geen commerciële of financiële belangen te verdedigen hebben en dit in tegenstelling tot analoge en digitale media.

Tot slot is het volgens verzoeker onredelijk dat hij niet beschouwd wordt als een persoon met een kwetsbare profiel. Hij is immers slechts sedert een jaar en half meerderjarig. Verzoeker laat echter de motieven dienaangaande opgenomen in de bestreden beslissing geheel onbesproken. Omtrent verzoekers voorgehouden kwetsbare profiel wordt het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot de aangehaalde “bijzondere kwetsbaarheid” in de tussenkomst van meester Pierre Robert, waarbij deze stelt dat zijn cliënt zijn moeder verloor toen hij amper zeven jaar oud was, hij nooit naar school gegaan is en altijd heeft moeten werken en hij er soms “verloren” en in ieder geval kwetsbaar uit ziet en amper 19 jaar oud is en dat de dokter die hem onderzocht vaststelde dat betrokkene een litteken op het rechterbeen en ter hoogte van de rechter knieschijf heeft en kaalheid (lésions objectives) en dat betrokkene stelde pijn te hebben aan zijn rechterbeen en last te hebben van hoofdpijn (lésions subjectives) alsook dat betrokkene verklaarde dat deze verwondingen het gevolg zouden zijn van slagen die hij gekregen heeft en het gebruik van chemische stoffen op zijn hoofd. Alsook dat betrokkene symptomen vertoont van mentale problemen en dat het attest werd opgesteld op vraag van betrokkene. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat meester Pierre Robert of zijn cliënt niet aantoonbaar dat zijn cliënt bijzonder kwetsbaar zou zijn omdat zijn moeder overleden zou zijn toen betrokkene pas 7 jaar oud was, hij nooit naar school geweest is en altijd heeft moeten werken. Dat betrokkene hierdoor een kwetsbaar persoon zou zijn, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Met betrekking tot het medische attest dat betrokkene via zijn advocaat aan de DVZ overmaakte dient te worden dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.04.2015 verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Uit het overgemaakte attest, blijkt bovendien dat dit attest werd afgeleverd op vraag van betrokkene. Bovendien blijkt uit dit attest op geen enkele wijze dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de vaststellingen dat betrokkene twee littekens heeft, zijnde op zijn rechterbeen en ter hoogte van zijn rechterknie, kaalheid heeft en pijn zou hebben aan zijn rechterbeen en hoofdpijn heeft en er indicaties van mentale problemen zijn, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van betrokkene of de door betrokkene of zijn advocaat aangebrachte stukken en elementen dat betrokkene als asielzoeker bijzonder noden zou hebben. Meester Pierre Robert stelt in zijn tussenkomst dat uit het AIDA-verslag over Hongarije van januari 2015 blijkt dat er geen evaluatie is van de bijzonder noden van kwetsbare asielzoekers en dat zijn cliënt omwille van zijn jonge leeftijd en traumatiserende ervaringen een specifieke behandeling nodig heeft. Echter nergens uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene een specifieke behandeling of specifieke noden heeft. Er wordt door betrokkene of meester Pierre Robert ook op geen enkele wijze aangetoond dat betrokkene een kwetsbaar persoon zou zijn.

Betrokkene is geen minderjarige, is niet zwanger, heeft geen pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd. Dat betrokkene zwaar psychologische problemen wordt evenmin aangetoond. De vaststellingen in het overgemaakte medische attest zijn niet van die aard om hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen..”

Uit die motivering blijkt geenszins als zou verwerende partij stellen dat men automatisch overgaat van een statuut van kwetsbare persoon naar een statuut van niet kwetsbare persoon.

Verwerende partij voerde een grondig onderzoek naar het profiel van verzoeker en de door zijn raadsman bijgebrachte stukken.

Verzoeker brengt niets aan tegen de motivering van de bestreden beslissing daar waar wordt gesteld dat niet is aangetoond dat hij een kwetsbaar persoon zou zijn omdat zijn moeder overleed toen hij 7 jaar oud was, omdat hij nooit naar school is geweest en altijd heeft moeten werken.

Verzoeker ontkent evenmin tijdens zijn verhoor te hebben verklaard in goede gezondheid te zijn, dat het overgemaakte medisch attest werd afgeleverd op zijn vraag en dat bovendien uit dit attest niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om te reizen of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Dat verzoeker zwaar psychologische problemen zou hebben wordt evenmin aangetoond.

Verzoeker laat bovendien andermaal na aannemelijk te maken dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn.

Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker of de door verzoeker of zijn advocaat aangebrachte stukken en elementen dat hij als asielzoeker bijzonder noden zou hebben. Meester Pierre Robert stelt in zijn tussenkomst dat uit het AIDA-verslag over Hongarije van januari 2015 blijkt dat er geen evaluatie is van de bijzonder noden van kwetsbare asielzoekers en dat zijn cliënt omwille van zijn jonge leeftijd en traumatiserende ervaringen een specifieke behandeling nodig heeft. Echter nergens uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene een specifieke behandeling of specifieke noden heeft. Dit wordt niet op ernstige wijze betwist door verzoeker.

Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is, hij niet zwanger is of een pasgeboren kind heeft en dat hij evenmin een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd zou hebben, werd terecht geoordeeld dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een kwetsbare persoon.

Het louter feit dat verzoeker het onredelijk vindt van verwerende partij dat hij niet wordt beschouwd als een kwetsbare persoon, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Hiermee toont verzoeker niet aan als zou verwerende partij op onzorgvuldige wijze of op grond van onjuiste feitenvinding tot die conclusie zijn gekomen.

Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaaft die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Hij toont geen schending aan van artikel 3 EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest de Grondrechten Europese Unie.

Om voormelde redenen, toont verzoeker evenmin een schending aan van artikel 51/5 de Vreemdelingenwet

Het enig middel is ongegrond.”

2.2. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij wijst op een passage uit het AIDA-rapport van februari 2015 waaruit blijkt dat Hongarije de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III-Verordening niet correct toepast. Immers wanneer een persoon Hongarije verlaat nadat de asielaanvraag verworpen werd en hij geen beroep heeft ingesteld wordt de derde paragraaf van voormeld artikel enkel toegepast als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om

beroep in te dienen. Een beslissing wordt als definitief beschouwd als de beroepstermijn verstreken is en de aanvrager zal geen mogelijkheid hebben om een beroep in te stellen ondanks het verlopen van de termijn. Dit is problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid van de persoon die dus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en ze zullen geen recht hebben op opvang. Meer nog, in het geval de navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen wordt, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van een verwijdering uit het land. Verzoekende partij citeert voorts uit een arrest van de Raad met nummer 148 270. Volgens haar schendt de bestreden beslissing om dezelfde reden de in het middel ingeroepen bepalingen en beginselen. Het risico op schending van het non-refoulement beginsel is des te erger daar verzoekende partij een Afghaan is terwijl Afghanistan een land in oorlog is. Verder betoogt zij dat er geen plaats meer is in het opvangsysteem in Hongarije en stelt zij dat zij een kwetsbaar persoon is.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

“Rekening houdend met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden tengevolge een asielerzoek, werd voor betrokkene op 14.04.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin III-Verordening). De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 17.02.2015 effectief een asielerzoek heeft ingediend bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten maar dat zijn asielerprocedure ten gevolge van zijn verdwijning werd afgesloten. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije geregistreerd staat met de naam H.H. (...) met geboortedatum 01.01.1997.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij terecht stelt dat uit het terugnameverzoek blijkt dat haar asielerprocedure werd afgesloten in Hongarije. Dit blijkt immers niet alleen uit het terugnameakkoord van 27 april 2015 (opgesteld in het Engels: *“We kindly inform you that the above mentioned person applied for asylum in Hungary on 17.02.2015. His procedure was ceased on 21.04.2015 as he disappeared”*), maar wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing: *“dat zijn asielerprocedure ten gevolge van zijn verdwijning werd afgesloten”*.

Voorts blijkt dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, hetgeen inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is.

Gelet op de gevolgen van het indienen van een ‘navolgende aanvraag’ (‘subsequent application’) in Hongarije, zoals hierna zal blijken, is de vraag in casu of onder *“procedure was ceased as he disappeared”*, in tegenstelling tot wat volgt uit artikel 18.1.b van verordening 604/2014 (de aanvraag is nog in behandeling), kan begrepen worden dat de zaak gesloten is en de asielaanvraag van de verzoekende partij bij overdracht naar Hongarije beschouwd zal worden als een navolgende asielaanvraag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het ‘Asylum Information Database – National Country Report Hungary’ up-to-date februari 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier.

Uit voormeld rapport blijkt omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders wat volgt:

“Until January 2013, there were serious obstacles for asylum seekers who were transferred back from another State to Hungary to re-access the asylum procedure. Asylum seekers returned under a take back procedure were not automatically considered by the Hungarian authorities as asylum seekers.”

They had to re-apply for asylum once they returned to Hungary. Applicants were required to show new elements in support of their claims, which they could not have raised in their initial applications. Subsequent applications did not trigger automatic suspension of returns, if the OIN or a court in its previous decision decided that non-refoulement grounds were not applicable. The term “subsequent” referred to an application submitted once a previous asylum procedure has been closed with a final decision or has been discontinued, i.e. closed without a decision on the merits of the claim, e.g. because the person absconded during the processing of their application. In most cases, upon return to Hungary, the issuance of a deportation order was automatically followed by administrative detention. As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined.

(Vrije vertaling: Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure. Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren. De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelfs indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.)

Before the changes in January 2013, even though a Dublin returnee was accepted into the asylum procedure, his application might not have been examined on the merits when they had originally arrived in Hungary via Serbia, which the OIN considered a safe third country. In such cases the asylum application was rejected at the admissibility stage and deportation to Serbia ordered by OIN was carried out. The result of this policy was that asylum seekers were returned to Serbia without an in-merit examination of their claim in any EU Member State. However, in autumn 2012, the OIN changed its position, and no longer considers Serbia a safe third country.

(Vrije vertaling: Voor de wijzigingen in januari 2013, zelfs indien de Dublinterugkeerder toegelaten werd tot de asielprocedure, was het mogelijk dat de aanvraag niet onderzocht werd op zijn gronden wanneer de persoon oorspronkelijk aangekomen was in Hongarije via Servië, wat de OIN beschouwde als een veilig derde land. In dergelijke zaken werd de asielaanvraag verworpen in de ontvankelijkheidsfase en werd de verwijdering naar Servië bevolen door OIN, uitgevoerd. Het resultaat van dergelijk beleid was dat asielzoekers teruggestuurd werden naar Servië zonder een ten gronde onderzoek van hun aanvraag door een EU lidstaat. In augustus 2012 echter veranderde de OIN haar beleid en werd Servië niet langer beschouwd als een veilig derde land)

Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure. Between January and July 2013 they could not be detained to ensure the execution of the deportation order when they submitted their first asylum application immediately upon apprehension; in practice this was before the end of their first interview undertaken by the police. Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary. From 1 July 2013, pursuant to Act XCIII of 2013, the Asylum Act provides for “asylum detention”. These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure.

(Vrije vertaling: Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen

door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet 'asieldetentie'. Deze wijzigingen voorzien de gronden voor vasthouding van asielzoekers en zijn ook van toepassing op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.)

Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim. However, if an applicant submits their application after a withdrawal of a previous application (tacitly or in writing) and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded, judicial review against this decision does not trigger automatic suspension of return. Judicial review against rejection or dismissal of subsequent applications submitted after a final refusal or final discontinuation of the procedure also does not have a suspensive effect, if the Hungarian authority or court decided that the prohibition of refoulement was not applicable.

(Vrije vertaling: De Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.)

Hungary does not properly apply the last paragraph of the Article 18(2) of the Dublin III Regulation. If a person left Hungary after their asylum application was rejected and the person did not appeal, the third paragraph of Article 18(2) of Dublin regulation is applied but only if the person returns still in time for making an appeal. The OIN therefore considers a decision final if the deadline for appeal has passed and would not give the applicant the possibility to initiate the appeal despite the expiration of the deadline (contrary to the third paragraph of Article 18(2) of Dublin III Regulation). This is particularly problematic in case the rejection was issued in absentia and therefore the person did not even know about it and could not appeal. Such returnees will have to submit a subsequent application and they would not be entitled to reception conditions. Moreover, according to the Section 54(3) of the Asylum Act, in case their subsequent application is discontinued or rejected, the appeal against the discontinuation or rejection does not have a suspensive effect on their removal from the country.

(Vrije vertaling: Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land)."

Uit voormelde informatie blijkt dat Dublinterugkeerders nu toegang tot de asielprocedure krijgen alsook dat er een volledig onderzoek van hun asielaanvraag is. De verwerende partij is dan ook van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat dit voor de verzoekende partij, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Echter gaat de verwerende partij voorbij aan de volgende zinnen van de desbetreffende paragraaf waaruit blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat een navolgende aanvraag kan na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'gesloten zaak' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook:

"In the following cases subsequent applicants do not have a right to reception conditions and the right to work as other asylum seekers:

found inadmissible or manifestly unfounded; the previous application; subsequent application submitted after discontinuation (tacit or explicit) of the previous application and the Hungarian authority or court in its latest decision so decided that the prohibition of refoulement was not applicable.

(Vrije vertaling: in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was)."

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gesloten zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder 'niet-verderzetting', en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij er niet zonder meer kon van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is. Het betoog van de verwerende partij dat artikel 18 §1, b van de Dublin III-verordening duidelijk is en er dus wel degelijk een asielaanvraag hangende is, kan gelet op voorgaande niet overtuigen. Bovendien stelt de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag in Hongarije werd afgesloten. Het betoog van verwerende partij dat deze zinsnede in de bestreden beslissing niet doelt op een afsluiting in de zin dat de asielaanvraag behandeld zou zijn, vindt nergens grond. Waar zij voorts nog wijst op een arrest van de Raad van 10 juni 2015 met rolnummer 147 540 wijst de Raad erop dat bij lezing van dit arrest niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden gelijklopend of identiek zijn aan de feitelijke omstandigheden die onderhavige zaak kenmerken. Ook waar de verwerende partij ter terechtzitting nog wijst op rechtspraak van de Raad van 23 november 2015 met nummer 156 843 en de daarin vervatte verwijzing naar een EASO-rapport van 18 mei 2015 wijst de Raad erop dat uit lezing van voormeld arrest blijkt dat de daarin vervatte bestreden beslissing tal van verwijzingen naar internationale rapporten bevatte – waaronder het EASO-rapport van 18 mei 2015 – hetgeen evenwel niet het geval is voor wat betreft de thans bestreden beslissing. Hoewel voormeld rapport al gekend was op datum van de thans bestreden beslissing heeft verwerende partij nagelaten hiervan melding te maken in de bestreden beslissing. Het verweer dat zij thans ter terechtzitting aanvoert betreft dan ook een *a posteriori* motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing te herstellen.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat de gevolgen van het beschouwen van een asielaanvraag van een Dublinterugkeerder als een navolgende asielaanvraag, er onder meer in bestaan dat als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen, dat dit vooral problematisch is in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen, zodat dergelijke terugkeerders een navolgende aanvraag moeten indienen en geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de

verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het land van verwijdering.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2015, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestiendoor:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER